Proloog

September 2001

Het nieuws kwam op een zonnige, aangename middag. En toch voelde het alsof de wereld kantelde.

Matthew was halverwege een grap toen Alex en Hannah elkaar aankeken. Zo'n stille, geladen blik die alles veranderde.

'Ik ben zwanger,' zei Hannah.

De woorden sloegen in. Zwanger. Verantwoordelijkheid. Ze waren nog maar zeventien.

'We houden het,' zei Alex. Zijn stem was vast, maar zijn handen verrieden hem.

Matthew knikte. 'Hoever?'

'Drie maanden.'

'En… als je wilt…' Alex aarzelde. 'Zou je dan de peter willen zijn?'

Matthew slikte. Hij wist niet of hij begreep wat dat betekende. 'Ja,' zei hij. 'Ja. Natuurlijk.'

Donderdag 21 maart, 23:21 uur

De telefoon rinkelde. Matthew hoorde nauwelijks de woorden toen hij opnam, alleen: 'Ziekenhuis. Nu.'

Hij rende de trap af, 'mam, het is zover!' roepend, greep zijn jas en helm en stormde naar de garage. De rode Aprilia RS50 kwam tot leven onder hem. Klein van cilinderinhoud, maar in zijn hoofd even snel als alles waar hij ooit van had gedroomd.

Hij slingerde door natte straten. Elk rood licht een vijand. Elke bocht een test. Zijn hart bonkte in zijn keel.

Toen hij het ziekenhuis bereikte, trilden zijn handen.

Op de kraamafdeling zat Alex' moeder alleen in de wachtzaal. Ze keek op toen hij binnenkwam. 'Ik ben blij dat je er bent,' zei ze zacht.

'En wil je niet bij hen zijn?' vroeg Matthew.

'Te veel mensen.'

Zijn blik gleed naar de dubbele deuren. Verloskwartier.

Achter die deuren begon iets wat niet meer terug te draaien was.

Een uur later gingen de deuren open. Het bed rolde voorbij. Alex liep ernaast en ving zijn blik – brede grijns, duim omhoog. Alles was goed.

In het kleine kamertje verdrongen de moeders zich rond het bed. Zachte stemmen. Voorzichtige handen.

Matthew bleef wat op de achtergrond staan. Alsof hij niet zeker wist of hij hier hoorde.

Wanneer de moeders weg waren, kwam hij dichterbij. 'Een meisje,' zei hij. 'Geen Formule 1-coureur dus?'

Alex glimlachte. 'Nee. Maar ze heeft wel al iets uit die wereld.'

Matthew trok een wenkbrauw op. 'Wat dan?'

Alex keek naar het kleine gezichtje in zijn armen. 'Haar naam is Adria.'

De naam weerklonk een moment in Matthews gedachten.

'Wil je haar vasthouden?' vroeg Alex.

Matthew verstijfde. 'Dat… ik weet het niet.'

'Even maar.'

Voor hij kon protesteren, lag ze in zijn armen. Klein. Warm. Zwaarder dan verwacht. 'Doe ik dit goed?' vroeg hij zacht.

Hannah glimlachte vermoeid. 'Je ziet eruit alsof je een bom vasthoudt. Maar ze past perfect.'

Adria huilde.

Paniek schoot door hem heen. Hij wiegde haar voorzichtig, bang iets verkeerd te doen.

‘Ik denk dat ze je niet mag,’ plaagde Alex.

Maar dan sloot haar handje zich om het koordje van zijn hoodie.

Matthew keek naar beneden en voelde het. Geen paniek meer. Iets anders.

Hij dacht aan dat ene woord van maanden geleden.

Peter.

Hoofdstuk 1

Herfst 2025

De showroom van de Mercedes-dealer in Roeselare rook naar nieuwe auto's, poetsmiddel en koffie. Matthew leunde over zijn bureau, zijn overjas uit, de mouwen van zijn hemd opgestroopt, terwijl hij het formulier invulde voor de aflevering van een C-klasse.

Buiten vervaagde de stad in zilveren strepen door de late middagregen. Binnen glansde alles: chroom, lak, stille ambitie.

Toen de deuren van de showroom opengingen, klonk de buzzer. Matthew keek eerst niet op, maar instinctief keek hij naar de ingang en verstijfde.

Daar stond Adria, in de deuropening, paraplu dichtgevouwen in haar ene hand, telefoon in de andere. Marineblauwe blazer, crème blouse, haar bruine haren netjes opgestoken – verzorgd. Ze zag er ouder uit. Scherper. Beheerst. Niet het meisje van vroeger, maar een vrouw. Wat deed ze hier?

Voor zover hij wist, zat ze nog in Frankrijk, waarvan het laatste jaar bij haar moeder. Na Julien. Niet hier.

Ze zette een stap naar voren, liet haar blik door de showroom gaan… en toen vond ze hem. Haar mondhoeken krulden omhoog.

'Adria?' Hij kwam achter zijn bureau vandaan en liep naar haar toe.

Ze tilde haar hoofd langzaam omhoog. 'Hallo, Matthew.'

Zoals altijd knuffelde hij haar kort. 'Wanneer ben je teruggekomen?'

'Twee weken geleden,' zei ze. Kalm. Bijna te kalm.

'En je blijft…?'

‘Bij papa tot ik zelf iets vind.’

‘Dat wist ik niet.’

Ze haalde zachtjes haar schouders op. ‘Ik wilde geen aankondiging.’ Ze keek op haar telefoon. ‘Ik heb een sollicitatiegesprek. Weet je waar de vergaderruimte is?’

Dus zij was de sollicitant waar Dirk het over had?

‘Ja,’ zei hij snel. ‘Volg me.’

Hij liep met haar door de gang naar de glazen vergaderruimte. Elke stap achter hem maakte hem zich pijnlijk bewust van haar aanwezigheid.

Hij klopte één keer en opende de deur. Zijn baas zat er met zijn laptop en een map voor zich.

‘Dirk, er is een sollicitant voor je.’

Dirk keek op zijn telefoon voor hij opkeek. ‘Precies op tijd. Adria Boontjes, is het niet?’ Hij stond rechtop en wenkte haar. ‘Kom binnen.’

Adria aarzelde een fractie van een seconde voordat ze binnenstapte. Hun blikken kruisten opnieuw.

Matthew hield de deur nog even vast.

‘Succes,’ zei hij. ‘Als er iets is …’ Hij aarzelde. ‘Laat maar.’

Adria keek hem even aan. ‘Dat weet ik,’ zei ze. Een kleine glimlach. ‘Maar ik wil dit zelf doen.’

Hij knikte. ‘Zoals het hoort.’

Ze draaide zich om en stapte de vergaderruimte binnen.

Matthew sloot de deur en liep weg. Zijn hartslag bleef sneller dan nodig. Dat irriteerde hem.

Een uur later stond Matthew weer in de showroom, terwijl hij motorgegevens uitlegde aan een stel dat interesse had in een GLC.

‘En zoals u kunt zien, het hybride systeem…’

Er bewoog iets in zijn ooghoek, hoefde niet te kijken, maar deed het toch.

Adria stond bij Dirk bij de ingang naar de kantoorruimtes. Beiden met een glimlach, handenschuddend. Dirk liep met haar mee richting uitgang, nog steeds pratend.

Terwijl ze langs de showroomvloer liep, ging haar blik omhoog… en bleef hangen in de zijne. Net iets te lang.

Matthew ging iets rechter staan. ‘Fijne dag nog, Adria,’ zei hij luid.

Haar lippen krulden licht. ‘Jij ook.’

Ze draaide zich om en liep verder, naar de deur. Voordat ze naar buiten stapte, keek ze nog één keer over haar schouder. Daarna was ze weg.

Matthew bleef een seconde te lang naar de deur staren. Hij schudde zijn hoofd en forceerde zijn focus terug op de klant voor hem. ‘Excuseer me, een oude bekende…’

Steeds weer merkte hij dat zijn ogen onbewust naar de ingang afdwaalden, alsof hij verwachtte dat ze zou terugkomen.

Later, in de kleine personeelskeuken, schonk Matthew koffie in.

Dirk kwam achter hem binnen. ‘Ik heb het gevoel dat die vrouw die net vertrok een oude bekende is van jou,’ zei hij.

Matthew hield zijn gezicht neutraal. ‘Ja, ik ken haar al lang. Ze is de dochter van mijn beste vriend.’

Dirk knikte bedachtzaam. ‘Indrukwekkende cv. Boekhoudster, vloeiend in drie talen. Sterke achtergrond. Ik kreeg ook al positieve feedback van haar vorige baas. Het voelde alsof hij haar niet wou lossen.’

Matthew roerde langzaam in zijn koffie. ‘Ze is een natuurtalent,’ zei hij. En dat was de waarheid.

‘Ik denk dat